

AKKUYU NÜKLEER GÜÇ SANTRALİNİN TÜRKİYE'NİN ENERJİ GÜVENLİĞİNE ve DÜNYA ENERJİ POLİTİKALARINA ETKİLERİ^(a)

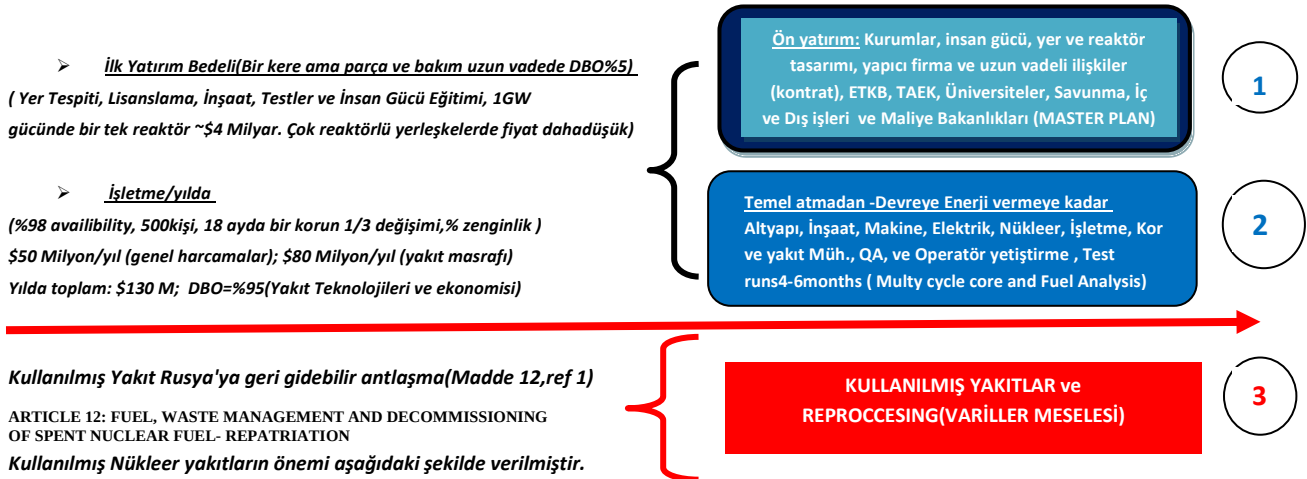
Muzaffer Karasulu

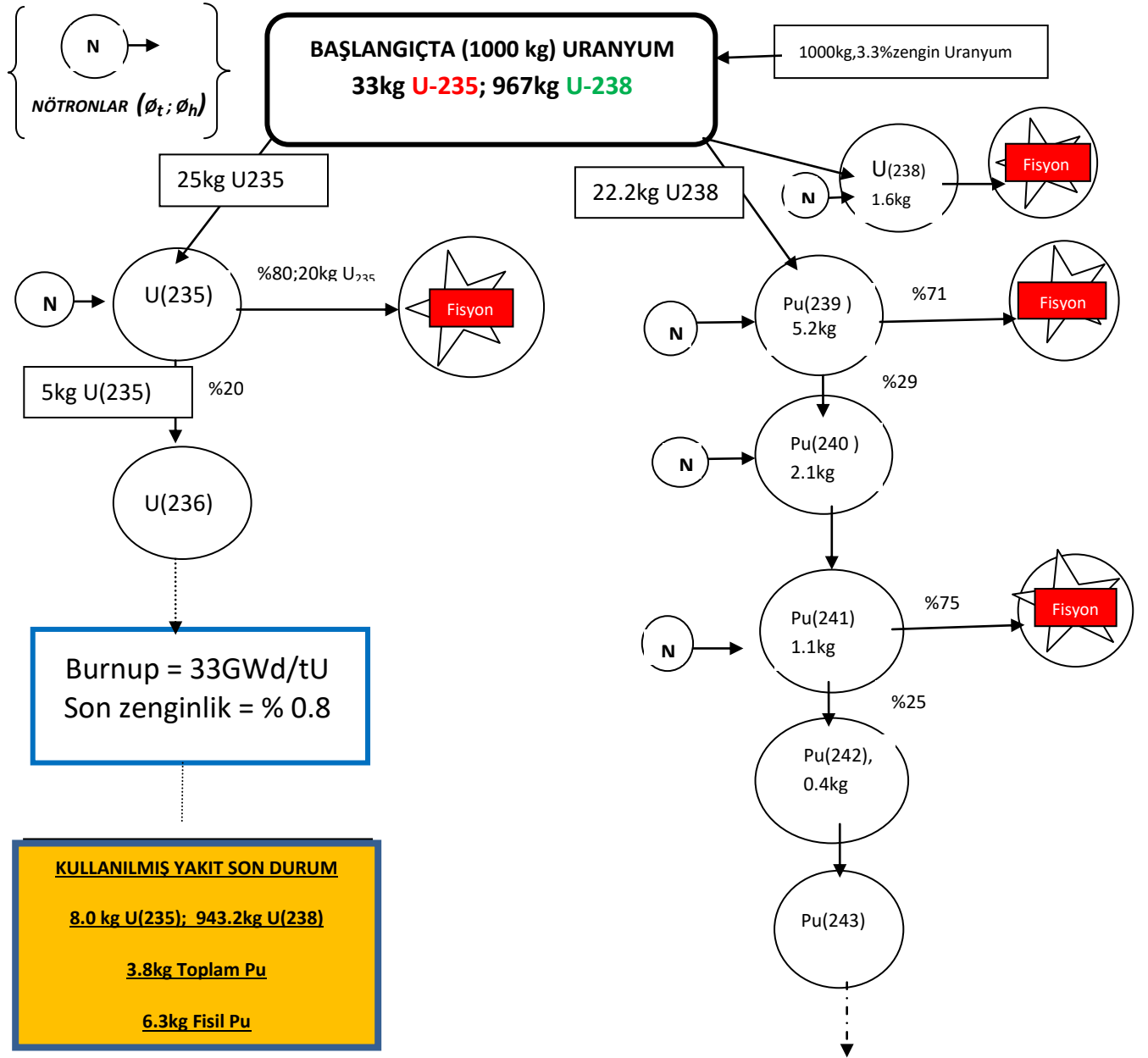
^(a) "Bu makalenin orijinali 03.03.2014 tarihinde BV dergisinde yayınlanmak için hazırlanmış ve " Kırım'ın İlhakının Dünya Enerji Politikalarına ve Türkiye'ye Etkisi" olarak adlandırılmıştı, ancak editörün etik olmayan istekleri nedeniyle makalenin yayınlanmasından vazgeçmiş ve konuyu tamamen unutmuştum. Gün bu günmüş, yazının adını AKKUYU'ya güncellendirerek ve bazı ön bilgiler ilavesiyle TF'da yayınlamasını öneren sayın Dr.Kaya Büyükataman'a teşekkür ederim."

Geçen hafta Akkuyu Nükleer Santral'i'nin temel atma törenleri nedeniyle, gerek açık medyada gerekse sosyal medyada gördüklerim bu eski makaleyi yeniden yazmama neden oldu. Konunun ciddiyetten uzak bir dil ve akıl almaz düzmecelerle ver- yansın edilişini görmek beni hem sevindirdi hem de üzdü. Sevindim; Çünkü, insanımız ülke meseleleri ile yakından ilgilieniyordu, üzüldüm ; Çünkü, yapılan yorumların konu ile ilgili yazılanların gerçekte uzaktan yakından hiç bir ilgisi olmamasıydı. Yazıların bazıı Greenpeace'in ağzından çıkmışçasına politik ve tek yanlı oluşu ve en önemlisi de bilgidен yoksun oluşuydu. Akkuyu yasa tasarısı 26.06.2010'da TBMM Başkanlığına sunulmuş ve TBMM tarafından onaylanarak ülkenin yasası olarak resmi gazetede yayınlanmıştır(Ref. 1). Ülkemizde o zamandan beri bu gerçeklerin bilinmemesini görmek daha da üzücü oldu. Bir arkadaşımız; "Beylikdüzü'nde nükleer reaktör istemiyoruz!.." diye bağıırken diğeri de ; " Varilleri Saray'a gömelim" önerisinde bulunuyordu. Birinci arkadaşı "aman, yavaş konuş, damad duymasın!.." diyerek susturdum ama diğeri hiç bir şey diyemedim. Çok önem verdiğim bazı köşe yazarları ve nükleer profesörlerimizin bile bunu "Serv Antlaşmasına" benzetip, sonumuza yaklaşıyoruz diyenlerini görmek beni çok daha üzdü. Bütün bunlar, konu hakkında halkımızı eğitmekle de sorumlu olan ETKB (Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı) ve TAEK(Türkiye Atom Enerjisi Komisyonu) görevlerini tam olarak yapamadıklarını anlatıyordu. Görevini yapamayanların başında AKKUYU'ya muhalif olanların geldiğini de burada belirtiyim. Kendilerine, içimden, "yedi yıldır neredeydiniz!.." demek geçti...

Asıl konuya geçmeden önce bazı ön bilgiler vermek istiyorum. Aşağıda, NGS(Nükleer Güç Santralı) yapımında temel işlemleri ve bunların Bu günkü Dünya piyasasındaki maliyeti, Dışa Bağımlılık Oranı(DBO) Türkiye'nin nükleer teknolojiideki bu günkü yerine göre verilmiştir. İkinci sayfada da, başlangıçta 1000kg (%3.3 U-235'le zenginleştirilmiş) Uranyum yüklenmiş bir NGS'nin yaklaşık 18 ay(33GWd/tU) çalıştıktan sonraki izotop envanteri verilmiştir. Bu ön bilgiler hem bu günün medya yorumlarını daha akılcı irdeleyebilmek hem de daha sonra bahsedeceğimiz "variller" meselesine de açıklık getirecektir.

Günümüz modern NGS'nin maliyeti:

SONUÇ: VARİLLERİ YA ATIYORSUNUZ YA DA RUSLAR'A GERİ VERİYORSUNUZ

Bu sadece 1000 kg %3.3 zenginleştirilmiş Uranyum içindir. 1200MW gücünde bir reaktöre yüklenen (18 ay sürekli aynı güçte çalışabilmesi için) gerekli Uranyum miktarı çok daha fazladır ve bu miktar AKKUYU santralının dört reaktörü için düşünülürse elde edilen miktarın dörtle çarpılması gerekir. Sinop ve üçüncü santrali da düşünecek olursak, on yıl içinde elimizde kalacak kullanılmış yakıt miktarını ve değerini anlamak çok daha kolay olacaktır.

SPENT FUEL ISOTOPIC ACCOUNT FROM A NPP(PWR) FOLLOWING 33000MWd/tU BURNUP
(Dr. M. Karasulu, UM - Phoenix Memorial, Ann Arbor, MI, Q2, 1978)

Original from (İTÜ Nükleer Enerji Enstitüsü, Nükleer Mühendislik Giriş Dersleri; Dr. M. Karasulu, 1976)

AKKUYU ANTLAŞMASININ ÖNEMİ ve DÜNYA ENERJİ POLİTİKALARINA ETKİSİ

Türkiye ve Rusya arasında, Akkuyu Nükleer Güç Santralinin kurulması ile ilgili antlaşma(ref.1) TBMM tarafından onaylandıktan beş dakika sonra Putin'in Kremlinde yaptığı konuşma bu yüzyılın unutulamayacak bir şaheseri olmuştur. Ne yazık ki, bu konuşmanın önemi çok kimse tarafından, bilhassa bizim basınımızda, yeterince algılanamamıştır.

Bakin, Sayın Putin ne diyor:

"Bu, SSCB'den sonra, Rusya Federasyonu olarak imzaladığımız ilk ve en önemli stratejik antlaşmadır"

Bu övgü dolu konuşmayı dinleyen Batılılar bunun neye işaret ettiğini araştırmaya başladılar. Batının bilinen komplo teorilerini de konuyla ilişkilendirerek çeşitli yorumlarda bulunanlar oldu. Bunlardan en ilginç ve gerçeğe en yakın olanı Financial Times dergisinin yorumuydu(ref.2); Türkiye'nin çok iyi bilinen ve günde en az iki kez dünya enerji forumlarında sözü edilen, ve Türkler tarafından "Üçüncü Viyana Kuşatması" olarak adlandırılan NABUCCO boru hattı projesinin (Şekil 1) Akkuyu projesine kurban edilmesi idi. Artık kimse, Rusya'nın karşıt olduğu Hazar Denizi ve İran petrol / gazını, Avrupa'ya, Anadolu üzerinden bağlayan ve Rusya'ya karşı en önemli bir alternatif olan Nabucco boru hattından bahsedemeyecekti. Bahsetmedi de. Bu durum, Türkiye'nin AB üyeliğine artan beklentilerinin tersine, batının Türkiye'nin başvurularına gösterdiği duyarsızlık ve anlamsız Sarkozy-Merkel direncine de güzel bir yanıt oluyordu. Putin'in "AB'nin KKTC'ne yaptıklarının hiçbir standarda uymadığını" söylemesi ve Erdoğan'ın da Rusya ziyaretinde Putin'e "Türkiye'nin Şangay örgütüne üyelik opsiyonunun olasılığını" sormasına kadar, kimse konuyu kavrayamamıştı (resim 2, Putin ile Erdoğan'ın el sıkışmasının anlamı). Batı, Putin'in Türkiye'ye, 15 yılda elektrik satışı ile ödenecek olan, bu 20 milyar dolarlık, hibesini, dalga geçer gibi, "Nuclear Turkey With Russian Dressing" gibi başlıklarla bahşiş diye nitelendirirken, ilk bakışta Avrupa'nın gaz vanasının bir tekele indirildiğini kavrayamamıştı (resim 1: Gasputin'nin Vanaları). Bazı gözlemciler bunu farketmiş olsalar bile, durum anlaşıldığında zaten iş işten geçmişti. K o n u , Akkuyu'nun doğumu Nabucco'nun ölümüydü; Rusya, Güney ve Kuzey Akım boru hatlarının Karadeniz'deki Türk sahasından geçiş iznini de Türkiye'den otomatik olarak alıyordu (Şekil 2 ve 3). Daha sonra bu hatların "Türk Akımı"boru hattı olarak birleştirildiklerini biliyoruz. Buna geciken bir yanıt vermeye çalışan Batı, Arap baharlarında olduğu gibi, Ukrayna halkını NATO ve AB üyelikleri sözü ile(aynen 2003 de bize AB için, 2008 de Gürcistan'a yaptıkları gibi) Rusya'ya karşı kışkırtmalarının dozunu arttırınca iç savaşa dönüşen durum Rusya'ya en büyük yardımı yapmış oldu. Batının bu stratejik hatası, Putin'e hayal bile edemeyeceği ortamı yarattı ve Karadeniz'in Kaşıkçı Elması olarak bilinen Kırım'ı Rusya'ya tekrar geri getirdi. Gürcistan'ın 2008' de hırpalanması nasıl gizli olmayan bir enerji(boru hattı) savaşı ise, Kırım ve Ukrayna olayları da Putin'in tek başına Avrupa'nın gaz vanasının kontrolünü eline geçirmesine yol açan açık bir enerji savaşıydı. Batı, ne yazık ki, her iki olayda da ancak seyirci kalmıştı, ve ambargodan başka yapacağı fazla bir şey de yoktu(*). Türkiye bu olayları iyi okumalıdır.

ÜLKELERİN ENERJİ GÜVENLİĞİ ve ENERJİ SAVAŞLARI

Konunun askeri ve dış-ilişkiler açısından değerlendirilmesini, bu konudaki uzmanlara bırakarak, Türkiye'nin enerji güvenliği ve teknolojik seviyesine getireceği yeni olanaklar açısından bir değerlendirmesini yapmak istiyorum.

Haritaya bir göz atacak olursak(Şekil: 2 ve 3), Kırım'la Romanya arasındaki yeni uzaklığın 97 deniz mili olduğunu ve dolayısıyla Kuzey ve Güney Akımı boru hatlarının (yaklaşık 1290 deniz mili) artık gereksizmiş gibi görünüyorsa da Rusya'nın gene de Ukrayna'nın deniz sahasından geçiş izni alması gerkecektir. Bölgede yaşananlar gözönüne alınınca bunun imkansız olacağı için, Rusya için çözümün saadece Türkiye olduğunu göstermişti. Kısılan boru hatları Rusya'ya yaklaşık olarak 50 milyar dolarlık bir maliyet düşüşü sağlayacaktı ki, cepte kalacak bu parayla bölgedeki nükleer enerji alanındaki yatırımlarını hızlandırabilecekleri. Böylece, dünya nükleer enerji pazarındaki payını, şu anda dünyada en ön sırada olmasına rağmen(ref.3), Orta-Doğu ve Kuzey Afrika ülkelerinde henüz tam yeterli olmayan etkinliğini güçlendirebilirdi. Bu olaylar Akkuyu'nun asıl doğuş nedeleridir. Hangi batı ülkesi bu koşullarla Türkiye'ye NGS yapmak istedi de Türkiye kabul etmedi? Şairin dediği gibi, Oxford vardı da biz mi gitmedik?

(*) Rusya Başbakan yardımcısı Dmitry Rogozin diyor ki, *"Batı bize ambargo koyarsa, bu bize doping olur, daha gelişiriz". Doğru söze ne denir? Türkiye'nin Kıbrıs Barış Harekâtından sonra Batı'nın bize uyguladığı ambargo sürecinde, makine sanayimiz en hızlı gelişmesini sağlamıştır. Benzer olarak, ambargo altındaki Kuzey Kore ve İran da Uranyum zenginleşmesini gerçekleştirmişlerdir.*

DIŞA BAĞIMLILIK ORANIMIZI DÜŞÜRMEK İÇİN ÖNERİLER

(POTANSİYELİMİZ VAR MI, VARSA NEDİR ve NASIL DEĞERLENDİRMELİYİZ?) :

Türkiye için, *Rusya- Türkiye ve Orta Asya nükleer enerji işbirliği* Şenghay-5'lisine üyelikten çok daha önemlidir. Yakın bir gelecekte (2030 dan sonra 74 yeni nükleer reaktör hizmete gireceğinden) dünya enerji olaylarını ciddi olarak etkileyecek bir Uranyum ihtiyacı artışı ve özellikle nükleer yakıtlar konusunda yetişkin insan gücüne talep artışı olacaktır. Bu açıdan bakıldığında, yukarda önerilen ortaklığın önemini anlamak kolaylaşacaktır. Kazakistan, Türkmenistan, Özbekistan ve Kırgızistan'ın Uranyum rezervleri ve şu andaki Rus teknolojisine olan yakıt katkıları daha da büyük katma değerlerle, sadece Rusyanın değil Orta-Doğu ve Kuzey Afrika ülkelerinin nükleer enerjideki planlarına (Şekil 4) yanıt verebildiği kadar, büyüyelebilecektir. Rusya'nın bunu yapabilecek ekonomik gücü olsa bile gerekli insan gücünden yoksundur. Türkiye'nin bu ilişkideki rolü genç nüfusu ile verebileceği insan gücü her şeyden önce gelmektedir. Ruslar, Petro-dolarla Batıya bağlı Arap ülkelerinde iş yapabilmek ve G.Kore, Çin'le rekabet edebilmenin ancak bu gurupla başarılabilineceğinin farkındalar.

Bir başka önemli konu, Rosatom'un Akkuyu deneyimi ile Türkiye'nin büyüyen yan teknolojilerdeki kapasitesi ile birleştirerek yerel şirketlerle kuracağı ortaklıklarla Sinop^(*) projesine de neredeyse 40%'a varan bir katılma potansiyeline de sahip olabilecektir. Bilinen bir gerçek, Fransız'ların nükleer projelerde %60'a varan bir oranda subcontractor(taşeron) kullandıklarıdır. Bu potansiyelin, sadece Türkiye pazarı için değil, fakat çevre ülkelerdeki ihtiyaca da karşılık verebilecek nitelik ve kaliteye ulaşması gerekir. Akkuyu deneyiminden sonra, Rosatom ve Türk yan sanayi şirketleri arasındaki ilişki saadece birbirleri ile aralarında paslaşan kurumlar olmaktan çok, güçlü ve köklü bir ortaklığa dönüşmelidir. Bir NGS inşasında betonarme ve yapı neredeyse projenin %30'una denk geldiğini de gözde tutmak gerekir. Batıda ve bölgede çeşitli deneyimleri olan inşaat sektörümüzün bu konuda zorluk çekeceğini hiç zannetmiyorum. Bu ilişki; Pompa, valf, switch gear ve ısı değiştiriciler(Heat Exchanger) gibi komponentleri yapabilecek şirketlerimizin de doğumuna neden olabilir.

Sinop projesi gelişmekte olan yan sanayilerimiz için eşsiz bir deneyim sağlayacaktır. Bu nedenle, Sinop'tan sonra 3.üncü santralin Türkler tarafından yapılabilme olasılığı yüksektir. Eğer bu evrimi gösteremezsek, 3.cü santral ihalesi ortaya çıkmazdan önce Türkiye'nin Rosatom'la (Rusya Federasyonu ile) geniş kapsamlı bir iş ortaklığı platformunu yaratabilmek için herşeyin açık olarak konuşulabileceği bir masaya oturması gerekir.

" Eğer Türkiye bu teknolojiye giriyorsa, ya tam olarak girmelidir ya da hiç başlamamalıdır".

Bu, yıllardır taraftarlığını yaptığım bir politika olması nedeniyle burada da tekrar değinmeden edemedim. Bir başka deyimle, zenginleştirme ve reprocessing yani kullanılmış yakıtların işlenmesi ve karışık U-Pu (MOX)- yakıtlarının üretimi de nükleer teknoloji transferinin asıl parçaları olduğundan transferleri de aynı anda başlatılmalı ve düşünülmelidir. Japonya ile(Sinop için) yapılan antlaşmada bazı kişilerin gürültüleri ile ortaya çıkan zenginleştirme ve reprocessing konusunu Türkiye'nin çekinerek gizlemeye çalıştığını bir türlü anlayamadım. Türkiye Londra Klübünün üyesi olan bir ülkedir, ve sorumluluklarından habersiz olduğunu hiç kimse konu bile edemez. Klüp üyesi olmamasına rağmen, İran'ın bu alandaki eşsiz ve haklı mücadelesine bile yardımcı olan Türkiye(Brezilya ile birlikte) takdire şayan bir davranış göstermiştir. İranın aynı konumdaki bir Türkiye'ye ne kadar yardımcı olacağı ise kesin değildir. Suudi Arabistan, Ürdün ve Vietnam zenginleştirme ve kullanılmış yakıtların tekrar işlenmesi(reprocessing) haklarını Londra klübünün üyesi olmamalarına rağmen ikili antlaşmalarına koydurabiliyorlarsa, Türkiye'ye bu teknolojilerin önüne engeller çekmek neden? Dostlarımız(!) Türkiye'nin nükleer teknolojiye girerken ve reaktörler satın alırken bu reaktörlerde kömür mü yakacağımızı zannediyorlar dı? Türkiye, topraklarında halen yüzlerce nükleer silah başlığının olduğunun farkındadır, bunu zaten bütün dünya da bilmektedir. Bu nedenle, artık bu safsataları Türkiye'ye anlatmaya kalkmak abesle iştigal etmektir. Atatürk'ün " Yurtta barış, dünyada barış " politikasına bağlılığımız megaton'lara değil, megawatt'lara ihtiyacımız olduğunun bir delilidir, ve enerjideki dışa bağımlılığımızı azaltacak her türlü çözümü düşünmek zorundayız.

Eğer uzun vadede, enerji bağımsızlığımızı sağlayacak ikili antlaşma koşullarını kendimiz belirleyebilirsek, kendi Teknolojimizi geliştiremiyorsak, Rusya'dan değilse, Amerika, Fransa, Japonya, Güney Kore ya da Çin'den de alabiliriz. Bu da maalesef sadece politika yapmakla olmuyor. Çok çalışmamız ve herkesten daha önde olma arzularımızın, düşlemelerimizin olması gerekiyor. Beş sene sonra çalıştıracığımız nükleer reaktörlerin yakıtlarının değiştirilmesi geldiğinde gene dışa bağımlılığımızı arttırmalarını kabul edemeyiz. Bu nedenle, nükleer teknoloji antlaşmalarını uzun vadeli yakıt tedarikini düşünerek yapmalıyız. Yukarda bahsedilen Türkiye -Rusya- Avrasya işbirliğine İran'nın^(**) da getireceği artılar vardır ve halen sahip oldukları zenginleştirme tesisleri ile de çok geniş bir alanın nükleer yakıt ihtiyacına cevap verebilirler.

^(*) Türkiye'nin Akkuyu'dan sonra daha iki ayrı nükleer santral projesi vardır, Sinop'ta kurulacak 5000 MWe (4 reaktör) Japon-Fransız konsorsiyumuna verilmiştir, üçüncü santralin bazı parametreleri belli olmasına rağmen yeri ve ihaleye çıkma zamanı henüz kesin olarak açıklanmamıştır. Sonuçta, 2023 te Türkiye en az 9500 MWe(son olarak bunun 1200'e indiğini görüyoruz), bir nükleer kapasiteye sahip olmayı planlamaktadır.

^(**) "Türkiye, bölgede İran'ın uranyum zenginleştirilmesi ile çıkmaza giren politik durumu stratejik saygınlıkla kimsenin de sesinin çıkmayacağı şekilde Brezilya ile birlikte çözülmesini sağlamıştır." IAEA

Cözüm Üreten Bir Ülke Olabilmek

Türkiye, batının karşısında İran'ın zenginleştirme konusundaki politik çıkmazlarda İran'ın en güçlü savunuculuğunu yaparken, haklı olarak , İran'ın Ortaasya topluluğunun bir parçası olarak görmüş olmasıdır. Bu nedenle, İran'ın bu yeni işbirliğine katılmasını beklemek doğaldır. Türkiye, halen üyesi olduğu küresel zenginleştirme ve ortak nükleer yakıtlar birliğini kullanarak bölgenin teknoloji merkezi olabilmesini sağlamak için İran ve Türk Cumhuriyetlerini de biraraya getirebilmelidir. Zenginleştirme sorununu çözmüş olsa bile, uranyum rezervleri kısıtlı olan İran'ın kendi başına ne yapacağı sınırlıdır. İran'a önerilen bu ortaklık Azerbeycan- ile- Ermenistan ilişkilerinde de olumlu adımlar atılmasını sağlayacaktır. Aynı şekilde, İran'ın Suriye konusundaki tutarsızlıklarının giderilmesinde de bunun büyük bir rolü olacağı kanısındayım.

Türk milleti rahmetli İsmet Paşa'nın(İsmet İnönü) Başkan Johnson'un zehir zemberek mektubunu aldığında söylediklerini nasıl unutabilir() ? Türkiye, Batı'nın güvensizliğini son ana kadar gösterdiği iki yüzlülüğü, Kıbrıs Barış Harekatından sonraki ambargoyu, Afyon meselesini, Muavenet'i, Bitlis Paşa'yı, Irak'ta TSK'ya çuval geçirme ve en sonunda da 15 Temmuz olayındaki ilişkilerini ve Suriye'de PKK' ya yapılan yardımları nasıl unutabilir?*

Ülkemizde günün asıl konusu, hangi reaktör tasaramının, kimden alınacağı, nereye yapılacağı değil, bu güne kadar neden nükleer teknolojiye geçişimiz bu kadar ertelendiğini tartışmak olmalıdır. Eğer AKKUYU'yu ya da genel olarak nükleer teknolojiyi istemiyorsak; İTÜ Nükleer Enerji Enstitüsü'nü, Hacettepe Nükleer Mühendislik Bölümünü vd. nükleerle ilgili okulları derhal kapatmamız gerekir. Bu okullarımızı başkalarına beyin gücü yetiştirmek için mi açtık?

Enerji Savaşları ve Öneriler

Akdenizde ve KKTC doğal gaz bölgelerindeki olaylar Ege adacıkları ve kayalıkları civarındaki gelişmeler hep bir enejî savaşının öncüleridir. Doğu Akdeniz'de ikinci büyük donanmaya sahip olan Türkiye, güç odaklanmasını iyi yapabilen bir ülke olmak zorundadır. Nato'nun ikinci büyük ordusuna sahip olmamıza rağmen, maalesef hiç de etkili olamayan bir güç projeksiyonuna sahip üye olarak algılanmaktayız. Hele, donanmamızla ilgili problemlerin geciktirilmeden derhal giderilmesi gerekir.

Türkiye çok saygın ve başarılı Kordiplomatlarını da geri kazanmalıdır. "Monşerler" diye aşağıladığımız diplomatlarımız Türkiye'nin saygınlığını hiçte güçlü olmadığı zamanlarda bile çok yüksek bir başarı ile sağlamışlardır. Dış elçiliklerimize gece-yarısı yasalarla yandaşları ya da hiç diplomatik tecrübesi olmayan hanım kızlarımızı atamakla bu işler yürümez. Devlet dairesinden, Kışladan, Okullardan ve Camiden siyaseti kaldırıp, kadrolar liyakat(meritokrasi) kurallarını uygun olarak doldurulmalıdır. Aksi takdirde, hep böyle mantıksız ve bilgisizce olayları tartışır dururuz. Benzer şekilde, Ordumuzun saygınlığını ve kurumlarını da derhal geri vermeliyiz. Bu enerji ön-savaşlarında ve ileride çıkabilecek olaylarda başarılı olmak istiyorsak, yani enerji güvenliğini sağlamak ve bağımsızlığımızı korumak istiyorsak, bunların derhal yapılması gerekir. Bilhassa, ETKB ve TAEK kadrolarının liyakate uygun olarak doldurulması elzemdir. Bilindiği gibi, Libya ve Mısır olaylarındaki müttefiklerle olan terslikler, Suriye olaylarında da tekrar edince, çeşitli söylentiler yayılmaya başlandı. Batı yanlısı basında eksen kayması ya da kontrolsüz bir Türkiye'nin götürecekleri bile tartışıldı. Her defasında, Türkiye'nin kullanılmayan güçlü silahlı kuvvetlerinin neye yaradığını soran müteffikler çıkmayı aştıklarının bile farkında değiller. Güney Kıbrıs Rum Yönetimi ile İsrail'in ortaklaşa doğal gaz arama planları ve Güney-Doğu Akdeniz'deki Yunan, Mısır ve Güney Kıbrıs Rum yönetiminin üçlü manevralarının Türk donanmasının olmayan güç projeksiyonundan yararlandığını yazanlar oldu. Örneğin, Kırım gibi bir olayın gelişimi sırasında, Türk donanmasının Karadeniz'de boy östermesi gerekirken, taa Güney Afrika'ya eğlence gezisine çıkması da askeri yorumcuları şaşırtan başka bir konu olmuştur(ref.4). Açık olmayan bir eksen kaymasının sessizce gerçekleştirildiğinden bahsedenler bile var. Bütün bunlara Çin Füze kalkanı ve Rus yapımı S-400 hava savunma sistemlerine olan ilgimiz de eklenince, Batı ile(bilhassa AB ile), yaşanan kırılmanın derecesini anlamak zor değil.

(*) "Gerekirse yeni bir dünya kurulur ve Türkiye de orada yerini bulur" İsmet İnönü. Kaderin cilvesine bakınız ki, İsmet Paşay'ı hiç de sevmeyenler O'nun bu önerisini, yeni dünyadaki Türkiye'nin yerini, uygulamak üzereler.

Şu an, KKTC konusunda da Batıya, Kırım referandum yaklaşımının benzerinin düşünüldüğü sinyali vermenin tam zamanıdır. Aslında Putin bu konuda da bize sinyal vermiştir. Batının kafasına bu stratejinin çözüm olarak beklentilerimizden biri olduğunu sokmalıyız. Bu da ancak güçlü bir diplomatik kadro ile yapılabilir. Şu an, Rusya ile ikili ilişkilerimizde de daha verimli ortamlar yaratabilme zamanıdır. Özellikle; Soydaşlarımız olan Tatarların haklarının korunmasında ve Suriye olaylarına da en yapıcı bir çözümün bulunabileceği bir ortamdayız. Unutulmaması gerekir ki, Mustafa Kemal İstiklal Savaşı'ndan yeni çıkmış ve elinde doğru dürüst bir gemisi ve iki tankı bile olmadan Hatay'da referandum yapmış ve Kerkük-Musul, Ege Adaları ve Batı Trakya'yı içine alan Misak-ı Milli sınırlarımızı bütün dünyaya açıklamıştır. Evet, her şeyden önce birlik içinde ve güçlü olmalıyız, ama bu gücümüzü çevremize yansıtacak şekilde davranmasını da bilmeliyiz. Türk gençliği bunları anlayabilecek yeteneklerle donatılmalıdır. Örneğin KANAPIÇE Koyu olayının okullarımızda tarih derslerimizin müfredatında olması gerekir. Bu nedenle, okullarımızın kalitesini yükseltmek, Devlet Dairesinden, Kışladan, Camiden ve okullarımızdan siyaseti kaldırıp meritokrasi prensiplerini uygularsak, Üniversitelerimizin bölgenin bir cazibe merkezi haline gelmesini sağlayabiliriz. İşte o zaman tuttuğunu koparan; "Vicdanı hür, aklı hür, fikri hür" gençler yetiştirebiliriz. Bu arzulanan eğitim açılımında cemaat ve tarikatlara asla yer olmadığı gibi YÖK'e de gerek yoktur.

AKKUYU Konusunda Neden Tarafsız Değilim?

"Batının Kibri, Rusya'nın Gazı ve Nükleer Teknoloji Transferi nedenleri beni AKKUYU konusunda TARAFLI yapıyor, ve Türkiye için İYİ olacak diyorum".

Soğuk Savaş döneminde, Türk Milletine anti-komünizm ile birlikte, Rus düşmanlığı da enjekte edildiğinden, Türk halkında "*Rusya sadece bir düşmandır*" algısı yaratılmıştır. Batının taşeronu olan bu günün FETÖ'sünün 1950'lerde Erzurum'da Kominizmle mücadele dernekleri adı altında karşımıza çıktığını unutmayalım. Bu gün daha çok inşaat sektörümüzün palazlanan sermayesi, batının ekonomik sistemi ile çalışarak, Moskova'da iş ve yatırım yapmaya başlamıştır. Bir zamanlar, "*Komünistler Moskova'ya- Moskova'ya*" diye bağırان egemen sermaye şimdi kendisi Moskova'dadır. Unutmamamız gereken bir başka konu da:

"Ulusların dostluklarından çok çıkarları daha önde gelmektedir."

Aynı şekilde, dış ilişkilerimizde de dost-düşman, siyah-beyaz; ya da müslüman- kafir değil, fakat ülke çıkarlarımız önde gelmelidir. Bunun en güzel örneğini bize, batı'dan çok, İran öğretmektedir. İran'ın "İslamic Republic" olan adına rağmen bölgedeki en iyi dostları Azerbeycan'dan önce; Rusya, Ermenistan ve Suriye'dir. Unutulmaması gereken bir başka şey de kaderimizin Avrasya'ya ama göbeğimizin maalesef batı'ya bağlı olduğudur. Şairin dediği gibi "garip bir halimiz var!.. İşte." Bütün bunlara rağmen AKKUYU'nun gerekliliğini savunurken, Rus yanlısı koyu bir Avrasyacı, bir kafatasçı ya da müslüman kardeşlerden olamaya gerek yok. Son zamanlarda, İslam Dünyası'nın kurtarıcılığına soyunur gibiyiz. Gerek var mı yok mu bu bir tartışma konusu olabilir, LİDERLİK verilmez, alınır. Eğer güçlü iseniz ve istiyorsanız alırsınız, bu nedenle önce Yakın ve Ortadoğu'da potansiyelimiz olan Teknolojik ve Ekonomik Güç Düzeyine ulaşmamız gerekir. Batıda faşizan zillerin çalmaya başladığı (İslamofobi) şu sıralarda dışlanan insanları Türkiye'ye nasıl yönlendirebiliriz? Sorusunu yanıtlamalıyız. Hamaseti bırakıp çok çalışmak ve her köşeye İHL açmaktan vazgeçip, okullarımızı bölgenin Cazibe Merkezleri haline dönüştürmeliyiz. Batı'ya(AB-D) olan beyin göçünü ancak bu şekilde sonlandırır ve bölgede gerçek bir LİDER oluruz. Bunun dışında başka bir yol yok gibi görünüyor bana. Artık üfürükten teyyare yapmayı bırakmalıyız... *Türkiye'nin kendi uydusunu yörüngeye kendi istediği zaman fırlatabilen, ve örneğin Ürdün'e ve diğer Arap Ülkelerine reaktör satabilen bir güç olduğu zaman bu liderlik potansiyelimizden bahsedebiliriz.*

Rusya'nın durumuna baktığımızda, onların da bize çok benzediğini görmek zor olmayacaktır. Batı, Türkleri nasıl aşağı görüyorsa, Rusları da aşağılar. Batının karşısında kaderimiz Rusya ile hemen hemen aynıdır. Batı, aynı kibirli tutumu Ruslara karşı da benimsemiştir. Gürcistan'a yaptığı gibi, Kiev'i de kıskırtmış fakat arkalarında durmamıştır.

Batı'nın bu güne kadar bize teknoloji olarak transfer ettiği, 2. ci Dünya Harbinden arta kalan hurda tanklardan başka ne olmuştur, merak ediyorum? F-16'larla ilgili hikayemizi unutmadık, F-35'ler için de şu anda bazı mırırdanmaları duyuyoruz. Öte yandan Rusya, çok kısa bir ilişkimize rağmen, demir-çelik, petro-kimya ve dokuma teknolojilerini transfer ettiğimiz bir ülkedir. Türk Turizm gelirlerinin %65'ini Rus turistler sağlandığı gibi, Antalya'da domatesin kilosunu 25 kuruşa düşmemesini de Rusya ile olan Ticaret ve ilişkilerimize borçluyuz. Uçak düşürme olayından sonra, aman domatesimizi al diye yarvarmalarımızı unutmamamız gerekir. S-400'lerden sonra, Akkuyu ile buna nükleer teknoloji transferini de eklemeliyiz. Bu makalenin amacı nükleer teknoloji transferinin parametrelerini çizmek değildi ama, bu konuda da bazı fikirlerin doğuşunu sağlayabilmişse ne mutlu.

Yazımı, İTÜ Nükleer Enerji Enstitüsü'nü kuran rahmetli Hocam Profesör Nejat Aybers'in ve Emperyalizme karşı gösterdiği inanılmaz direnciyle ezilen dünyanın hayranlığını kazanmış Küba lideri rahmetli Fidel Castro'nun sözleri ile bitirmek istiyorum.

"Üstadım, işiniz Londra Klübüne girmektir, gerisini zaten yaparsınız". Nejat Aybers ,

"Ben de devrim gerçekleştirdim. Ama Atatürk'ün yaptıklarını yapamadım... Atatürk'e hayranım. Kendinize başka esin kaynağı aramayın!.." Fidel Castro .

Referanslar:

- 1) <http://www.resmigazete.gov.tr/esiler/2010/10/20101006-6.htm>
- 2) <https://www.ft.com/content/a6520160-efc7-3fb4-9c4b-91aaf38f467c>
- 3) [WNBC The real front in US-Russia 'Cold War'? Nuclear power. Javier E. David](#)
- 4) Turkish Forum "[AFRİ KA NEREDE BABA?](#)"

Şekil 1: Üçüncü Viyana Kuşatması (Nabucco Boru Hattı)

Şekil 2: Kuzey ve Güney Akım boru hatları

Şekil 3: Türk AKIMI Boru hatları

Şekil 4: NEMA bölgesi planlanan NGS'leri, Suriye olaylarının başlamasından iki sene önce Beşar Esat'ın Fransızlara en az iki reaktörü olan bir NGS ısmarlamayı planlıyordu.

Resim 2: World News Sputnik, Putin - Erdoğan açık el sıkışması ve Putin'in Rusça [ADIN MİNUTA]'Bir dakika' sorusu.

Resim 1: GASPUTİN'İN VANALARI

Resim 2: Putin to Erdoğan:"TÜRKÇE'DE, ADIN MİNUTA=BİR DAKİKA"NE DEMEKTİR?"; Erdoğan to Putin:" Bizi Şangay-5'lisine alın, AB'ye "Adin Minuta"nın ne olduğunu beraber gösterelim!"

Akkuyu'dan Önce_Nabucco Hattı(3üncü Viyana Kuşatması)

Şekil 1: 3.cü VİYANA KUŞATMASI

Rusya'nın Akkuyu antlaşmasından sonra boru hatları

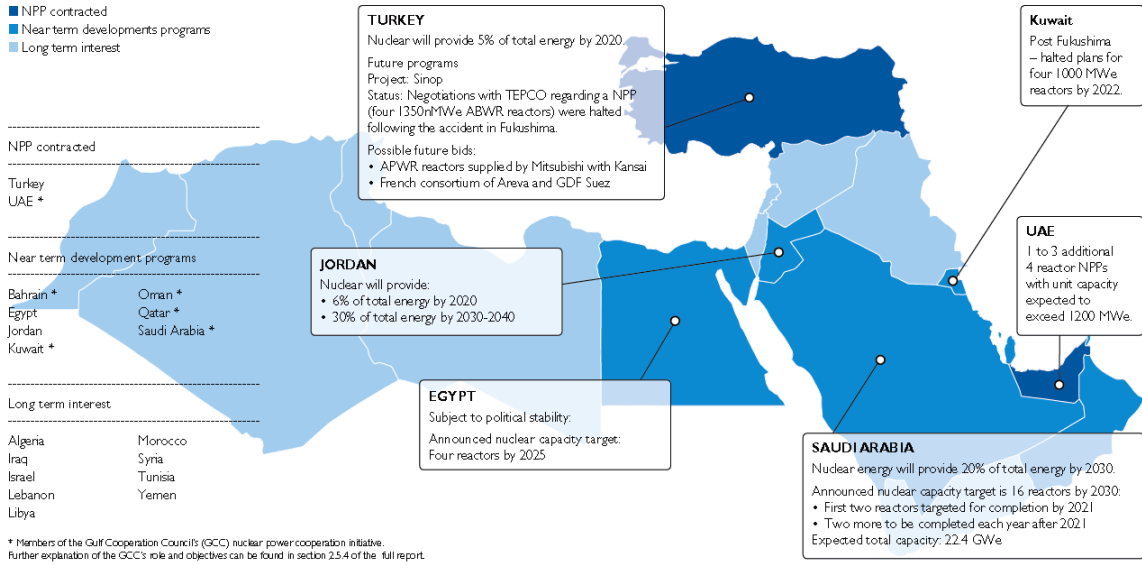
KIRIM Yarımadasının RF için önemi (Kırmızı noktalı çizgi 97 deniz mili)

Şekil 2: Kuzey ve Güney Akımı boru hatları ve Rusya'nın Avrupa'ya yeni mesafesi, ama gene de Ukrayna karasularından geçiş izni almak gerekiyor. Çözüm Türkiye'dir. Ve son durum:

Şekil 3: TÜRK AKIMI

Future MENA Commercial Nuclear Power Market

Şekil 4: MENA Bölgesinde Planlanan NGS piyasası